

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/110/2023
Identifikačné číslo spisu:	2120201725
Dátum vydania rozhodnutia:	30.10.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Soňa Mesiarkinová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:2120201725.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu T. D., narodený XX. T. XXXX, prechodný pobyt Q. č. XXX, zastúpeného advokátom Michal Mrva - advokátska kancelária, s. r. o., Bratislava, Trenčianska 38, IČO: 50 145 860, proti žalovanej VARITES, s.r.o., Trnava, Priemyselná 5C, IČO: 44 062 877, zastúpenej AdvokAAt advokátska kancelária s.r.o., Bratislava, Pri Habanskom mlyne 16, IČO: 52 998 215, o vzájomné vrátenie plnení zo zrušenej zmluvy a návrhu žalovanej na zrušenie rozsudku pre zmeškanie, vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 31Csp/8/2020, o dovolaní žalovanej proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 30. júna 2022 sp. zn. 10CoCsp/20/2022, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trnava (ďalej aj „okresný súd“, „súd prvej inštancie“) uznesením z 15. decembra 2021 č. k. 31Csp/8/2020 zamietol návrh žalovanej na zrušenie rozsudku pre zmeškanie. Rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 274 a § 277 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Vecne zdôvodnil, že v konaní návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie sa súd nezaobrá tým, či boli splnené zákonné predpoklady pre vydanie rozsudku pre zmeškanie (zákonná úprava vychádza z prezumpcie správnosti rozsudku), ale je oprávnený posúdiť len to, či okolnosti uvádzané a preukázané žalovanou možno považovať za ospravedlniteľný dôvod neprítomnosti žalovanej na pojednávaní (podporne poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/184/2009). V prejednávanej veci sa právny zástupca žalovanej nedostavil na pojednávanie 10. novembra 2021, na ktoré bol riadne a včas predvolaný, s poučením o následku nedostavenia sa, vrátane možnosti vydania rozsudku pre zmeškanie a neospravedlnil svoju neprítomnosť včas a vážnymi okolnosťami (čím boli naplnené zákonom stanovené podmienky pre vydanie rozsudku pre zmeškanie podľa § 274 CSP). Podaním doručeným súdu prvej inštancie 29. novembra 2021 žalovaná prostredníctvom právneho zástupcu navrhla zrušenie rozsudku pre zmeškanie, keďže v čase pojednávania jej predvolaný právny zástupca trpel na vážne infekčné ochorenie, pričom jeho stav bol v úvodnej fáze taký vážny, že nemohol komunikovať s vonkajším prostredím. Na preukázanie tejto skutočnosti predložil lekársku správu L.. N.

Š. (všeobecný lekár pre dospelých) z 29. novembra 2021, podľa ktorej JUDr. Jaroslav Plunár (jediný spoločník a konateľ právneho zástupcu) bol vyšetrený pre akútne infekčné ochorenie necovidové, s poznámkou „domáca liečba od 8.11. - 6.12.2021“. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že z predloženej lekárskej správy nevyplýva základná tvrdená skutočnosť, a to že právny zástupca žalovanej bol v čase pojednávania, resp. bezprostredne pred ním, v takom stave, ktorý by mu bránil zúčastniť sa pojednávania a najmä včas ospravedlniť svoju neúčast' na pojednávaní. Rovnako zo správy nevyplývalo zhodnotenie tvrdenej závažnosti ochorenia, či extrémne nepriaznivého zdravotného stavu právneho zástupcu žalovanej v začiatkoch ochorenia (vrátane jeho dĺžky), pretože zo správy vyplýva len to, že od dátumu 8. novembra 2021 sa liečil doma. Právny zástupca nebol, podľa ním predloženej správy, ani uznaný za práceneschopného. Zo skutočnosti jeho domáceho liečenia (osvedčeného dodatočne) pritom nepriamo vyplýva, že bol schopný sa o seba postarať bez potreby zdravotníckej pomoci (keďže nemusel navštíviť zdravotnícke zariadenie), čo potom implikuje možnosť uskutočnenia úkonu ospravedlnenia na súd (formou telefonického hovoru, prípadne mailovej správy). Za týchto okolností súd prvej inštancie nemal predloženými listinami preukázaný ospravedlniteľný dôvod zmeškania pojednávania, bez predchádzajúceho ospravedlnenia (ak by skutočne v začiatkoch komunikácia nebola možná, neúčast' by bola ospravedlnená dodatočne, bezprostredne po nadobudnutí tejto schopnosti, riadnym preukázaním vážnych prekážok, nie až po doručení rozsudku pre zmeškanie, pričom uvedené platí o to viac, ak ide o advokáta, ktorý si musí byť vedomý všetkých dôsledkov opomenutia povinností, ako aj rozsahu, v ktorom musia byť tvrdené skutočnosti preukazované). Z dôvodu, že žalovaný v návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie nepreukázal ním tvrdenú existenciu ospravedlniteľného dôvodu, pre ktorý zmeškal pojednávanie konané dňa 10. novembra 2021, súd prvej inštancie jeho návrh ako nedôvodný zamietol.

2. Krajský súd v Trnave uznesením z 30. júna 2022 sp. zn. 10CoCsp/20/2022, uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil a rozhodol o nároku žalobcu na trovy odvolacieho konania.

2.1. Odvolací súd uviedol, že ospravedlniteľným dôvodom v zmysle § 277 ods. 2 CSP, ktorý musí strana konania preukázať, sú len také okolnosti, ktoré nastali neočakávane, boli príčinou znemožňujúcou dostaviť sa na pojednávanie a svoju neúčast' vopred riadne ospravedlniť a ktoré za danej situácie možno považovať za dôvod ospravedlňujúci zmeškanie konania. Za ospravedlniteľný dôvod nie je možné považovať okolnosť, ktorá bola žalovanému známa, ktorá mu objektívne znemožňovala účasť na pojednávaní, avšak žiadne objektívne okolnosti nebránili tomu, aby svoju neúčast' na pojednávaní včas ospravedlnil (uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obdo/34/2020, 4Obdo/84/2019,).

2.2. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel tiež k správnym skutkovým zisteniam, keďže zo žalovanou predloženej lekárskej správy z 29. novembra 2021 (po doručení rozsudku pre zmeškanie žalovanej), nebola preukázaná základná tvrdená skutočnosť žalovanou, že jej právny zástupca bol v čase pojednávania (bezprostredne pred ním) v takom zdravotnom stave, ktorý by mu bránil zúčastniť sa na pojednávaní, najmä včas ospravedlniť svoju neúčast' na pojednávaní. Z lekárskej správy vyplýva len skutočnosť, že od dátumu 8. novembra 2021 sa liečil doma, pričom táto správa nepreukazuje tvrdené ochorenie právneho zástupcu žalovanej v čase súdneho pojednávania, ako ani kontakt so zdravotníckym zariadením v uvedenej dobe, resp. v čase vzniku ochorenia a nepriaznivého zdravotného stavu, ako ani spôsob liečby (lekárska správa preukazuje, že 29. novembra 2021 bol právny zástupca žalovanej vyšetrený).

2.3. Dôvodne súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že zo skutočnosti jeho domáceho liečenia, bez potreby zdravotníckej pomoci (keďže nemusel navštíviť zdravotnícke zariadenie), vyplývala schopnosť právneho zástupcu žalovanej postarať sa o seba bez ingerencie zdravotníkov. Opodstatnene súd prihliadal aj na časový aspekt, keďže právny zástupca žalovanej bol nečinný od ním tvrdeného vzniku ochorenia 7. novembra 2021 do obdobia až po doručení rozsudku pre zmeškanie 24. novembra 2021 (s argumentáciou, že ak by aj v začiatkoch nepriaznivého zdravotného stavu komunikovať nemohol, svoju neúčast' by ospravedlnil dodatočne bezprostredne po nadobudnutí tejto schopnosti, spolu s riadnym preukázaním vážnych prekážok, nie až po doručení rozsudku pre zmeškanie, s predložením lekárskej správy o lekárskom vyšetrení tiež po doručení rozsudku pre zmeškanie).

2.4. Právny zástupca žalovanej ako osoba znalá práva nemohol očakávať, že bez toho, aby svoju neúčast' na súdnom pojednávaní 10. novembra 2021 ospravedlnil, súd nebude konať a pojednávať. Na

základe takto preukázaného skutkového stavu súd prvej inštancie dôvodne konštatoval nepreukázaný ospravedlniteľný dôvod zmeškania pojednávania 10. novembra 2021, bez predchádzajúceho ospravedlnenia právneho zástupcu žalovanej. Žalovaná však nepreukázala ani existenciu objektívnych okolností, ktoré bránili jej právnomu zástupcovi, aby svoju neúčast' na pojednávaní ospravedlnil. Uvedený záver vyplýva z protirečivých tvrdení žalovanej, keď v návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie uviedla, že v úvodnej fáze ochorenia bol stav právneho zástupcu žalovanej tak vážny, že nemohol komunikovať s vonkajším prostredím a táto skutočnosť mu bránila v tom, aby dal konajúcemu súdu na vedomie ospravedlniteľné dôvody, pre ktoré sa nemôže pojednávania zúčastniť. V odvolaní ale žalovaná uvádzala, že svoju neúčast' na pojednávaní sa právny zástupca pokúšal ospravedlniť telefonicky na telefónnom čísle súdu prvej inštancie, ale bezvýsledne, z dôvodu obsadenia telefónnej linky, pričom emailový kontakt súdu prvej inštancie použiť nemohol, pretože reálna prevádzka a súčasne možnosť elektronickej komunikácie sa nachádzala na odlišnej adrese (preto nemohol internet ani komunikáciu cez e-government v styku so súdom využiť). Telefonické kontaktovanie konajúceho súdu žalovanou pritom preukázané nebolo (elektronická pošta nemusela byť použitá z reálnej prevádzkarne).

2.5. Uvedeným tvrdením v odvolaní sama žalovaná vyvrátila svoju obranu v návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie o tak nepriaznivom zdravotnom stave právneho zástupcu, ktorý by mu znemožňoval svoju neúčast' na pojednávaní ospravedlniť (telefonicky, elektronicke alebo prostredníctvom tretej osoby, vrátane žalovanej, vo vzťahu ku ktorej bol povinný postupovať s odbornou starostlivosťou a zabezpečiť poskytovanie právnych služieb aj v období pandémie, najmä ak ide ako tvrdí o „jednoosobovú“ spoločnosť). Rozsudok pre zmeškanie bol tak následkom uvedenej procesnej pasivity žalovanej v sporovom konaní, keďže nebolo preukázané, že objektívne okolnosti bránili právnomu zástupcovi žalovanej ospravedlniť neúčast' na pojednávaní. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že v prípade právneho zástupcu - advokáta, musel si byť vedomý všetkých dôsledkov opomenutia povinností, ale aj rozsahu, v ktorom musia byť tvrdené skutočnosti preukázané.

2.6. Odvolacia argumentácia poukazujúca na ústavnoprávnu judikaturu, týkajúcu sa vhodnosti využitia procesného inštitútu rozsudku pre zmeškanie, i s ohľadom na štádium súdneho konania, nebola podľa odvolacieho súdu dôvodná. Nejednalo sa tu ani o tzv. hraničný prípad, keďže právne významným pre posúdenie návrhu žalovanej na zrušenie rozsudku pre zmeškanie nebolo posúdenie charakteru ospravedlniteľného dôvodu, ale preukázanie tvrdenej existencie ospravedlniteľného dôvodu.

2.7. Ako nadbytočnú vyhodnotil odvolací súd odvoláciu argumentáciu žalovanej, týkajúcu sa samotnej aplikácie inštitútu a používania kontumačného rozsudku v súdnom konaní. V konaní o návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie sa súd nezaobrá tým, či boli splnené zákonné predpoklady pre vydanie rozsudku pre zmeškanie (zákonná úprava vychádza z prezumpcie správnosti rozsudku), ale je oprávnený posúdiť len to, či okolnosti uvádzané a preukázané žalovanou možno považovať za ospravedlniteľný dôvod neprítomnosti žalovanej na pojednávaní.

3. Proti uzneseniu krajského súdu podala dovolanie žalovaná, ktorá mala za to, že dovolanie je prípustné v zmysle § 420 písm. f) CSP. Poukázala na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 233/2019, v ktorom uvádza, že: „formalistický výklad ustanovenia § 274 CSP, a to, že súd vždy za kumulatívneho splnenia v tomto ustanovení zakotvených zákonných podmienok rozsudkom pre zmeškanie žalobe vyhovie nie je žiaduci, najmä, ak súdne konanie trvá dlhšiu dobu (v tomto prípade od r. 2014), vo veci sa uskutočnilo viac pojednávaní, na ktoré sa žalovaný riadne dostavil a súd na návrh obidvoch strán vykonal rozsiahle dokazovanie“. Považoval preto uznesenie krajského súdu za vydané v rozpore so zákonom, pretože sa súdy nezaoberali skutočnosťou, či nárok žalobcu je v súlade s hmotným právom, keď podľa jej názoru nárok žalobcu nebol preukázaný. Uviedla, že bola v konaní aktívna a vždy sa vyjadřila k podaniam žalobcu. Žiadala preto rozsudok odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

4. K dovolaniu sa písomne vyjadril žalobca, ktorý mal za to, že boli splnené všetky procesné podmienky na vydanie rozsudku pre zmeškanie, pričom žalovaná v dovolaní len opakuje svoje námietky, ktoré uviedla už v odvolacom konaní, navrhol preto dovolanie žalovanej odmietnuť ako nedôvodné.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie

vydané (§ 424 CSP), skúmal bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. Najvyšší súd opakovane vyjadril záver, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

6.1. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím predstavujúcim res iudicata), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (porovnaj rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 172/03).

7. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Žalovaná v podstatnom namietala formalistický výklad § 274 CSP zo strany súdov, pričom poukázala na názor vyjadrený v ňou označenom uznesení ústavného súdu, majúce za to, že sudy sa týmto neriadili a neprihliadli aj na materiálny základ sporu.

10. Dovolací súd preto skúmal opodstatnenosť argumentácie žalovanej, že v konaní došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces postupom súdu.

11. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany, nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami.

11.1. Dovolací súd doplnia, že vzhľadom na základný obsah dovolania ako mimoriadneho opravného

prostriedku s prihliadnutím na to, že právna istota a stabilita nastolené právoplatným rozhodnutím sú v právnom štáte narušiteľné len mimoriadne a výnimočne, má dovolanie slúžiť len na nápravu výnimočných najzávažnejších procesných pochybení, t. j. zmätočných rozhodnutí, a riešenie otázok zásadného právneho významu a zjednocovanie judikatúry. Z hľadiska uvedeného nie je prípustné, aby dovolateľ, povinne zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, poukázal v dovolaní na svoje podania pred súdmi nižších stupňov, ale musí v dôvodoch v prvom rade odôvodniť prípustnosť dovolania tak, aby najvyšší súd mal základ pre svoje rozhodnutie o tom, či dovolanie je spôsobilé vyvolať ten procesný následok, že ho dovolací súd vecne prejedná.

12. Z rozhodovacej činnosti nielen Ústavného súdu Slovenskej republiky, ale aj dovolacieho súdu v ostatnom období je zrejmé, že čisto gramatický výklad a formálne naplnenie podmienok vydania rozsudku pre zmeškanie bez rešpektovania individuálnych okolností prípadu za určitých okolností skutočne neobstojí. Nemožno však úplne opomenúť zákonné znenie ustanovenia § 278 CSP, formulácia ktorého je jednoznačná a v prípade kumulatívneho splnenia zákonných podmienok ukladá súdu povinnosť vydať kontumačný rozsudok. Treba mať tiež na pamäti, že nerešpektovanie obsahu jednoznačne formulovanej procesnej normy môže narážať na ústavný princíp legality výkonu štátnej moci v zmysle čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, preto nevydanie kontumačného rozsudku napriek splneniu zákonných podmienok treba považovať za výnimočný procesný postup, ktorý má vždy zohľadňovať mimoriadne okolnosti konkrétneho prípadu. Napokon aj z rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplývajú určité kritériá, existencia ktorých podmieňuje dovolateľom uvádzaného rozširujúceho výkladu príslušných ustanovení CSP, ktoré súvisia najmä s doterajším správaním strany, v neprospech ktorej má byť rozsudok pre zmeškanie vydaný, stavom dokazovania, resp. s procesným štádiom konkrétneho sporu. V danom prípade sa žalovaná nedostavila na prvé pojednávanie vo veci, a teda nebolo možné prihliadnuť na jej predchádzajúcu procesnú aktivitu. Zároveň v tomto štádiu konania súd ešte ani nezačal vykonávať dokazovanie. Z obsahu súdneho spisu nevyplyvajú žiadne výnimočné okolnosti, na základe ktorých by bolo možné dospieť k záveru, že vydanie kontumačného rozsudku v predmetnom prípade mohlo mať za následok porušenie práva žalovanej na spravodlivý proces. Samotná skutočnosť, že právna úprava rozsudku pre zmeškanie je pomerne prísna a má závažné následky pre stranu, ktorá zmešká pojednávanie, nemôže byť dôvodom, aby súdy bez preukázania výnimočných okolností konkrétneho prípadu postupovali v rozpore s dikciou zákona.

13. Dovolací súd z obsahu spisu dospel k záveru, že postup súdu prvej inštancie, pri vydaní rozsudku pre zmeškanie, nevybočil z rámca procesnej úpravy, keď postupoval v zmysle ustanovenia § 274 CSP a svoj postup i riadne odôvodnil. I keď dovolateľom uvedené uznesenie ústavného súdu zo 4. júna 2019 sp. zn. I. ÚS 233/2019 skutočne nabáda k prihliadnutiu na osobitosti v každom jednotlivom konaní, predchádzajúcim vydaniu rozsudku pre zmeškanie, dovolací súd má za to, že v danom prípade, nebol prístup súdu formalistický a ani nemohol byť, nakoľko, ako správne konštatovali súdy nižších stupňov a súčasne aj riadne odôvodnili, prečo mali za splnené podmienky na vydanie rozsudku pre zmeškanie na návrh žalobcu, žalovaná svojimi časovo následnými a čiastočne si odporujúcimi argumentmi, nepresvedčila odvolací súd, že neprítomnosť jej právneho zástupcu na nariadenom pojednávaní, ktoré prevzal v dostatočne dlhej lehote, s poučením o následkoch (t.j. o možnosti vydania rozsudku pre zmeškanie) by mohla byť považovaná za ospravedlniteľnú.

14. Tiež námietka dovolateľky, že v konaní bola aktívna, nie je z hľadiska obsahu spisu v predmetnom konaní dôvodná vo svetle toho, že v konaní bolo 24. júna 2020 zo strany žalovanej zaslané len prvé vyjadrenie k žalobe. Na prvom pojednávaní 10. novembra 2021, kde súd rozhodol na návrh žalobcu, keď mal za to, že sú splnené podmienky, predpokladané v § 274 CSP, na vydanie rozsudku pre zmeškanie žalovanej, týmto rozsudkom rozhodol, a odvolací súd tento jeho postup ako vecne správny potvrdil.

15. Dovolací súd s poukazom na hore uvedené, dospel k záveru, že procesný postup súdov, ktoré konali v zmysle ustanovení Civilného sporového poriadku, nemožno považovať za porušenie práva na spravodlivý proces. Postup odvolacieho súdu neporušil kogentné procesné ustanovenia, a nevymyká sa

nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, pričom odvolací súd neporušil vo vzťahu k dovolateľke zarúčené procesné práva spojené so súdnou ochranou práva.

16. Na základe vyššie uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalovanej nie je podľa § 420 písm. f) CSP prípustné, preto dovolanie žalovanej ako neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

17. Výrok o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

18. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.